

Spomini na spravljanje sena

V svoji mladosti sem se pogosto zadrževal pri babici in pri dedeju, ki smo ju imenovali „muma“ in „fotr“. Imela sta zelo majhno kmetijo, mi otroci pa smo jima pomagali kolikor je pač bilo mogoče. Včasih smo nosili drva ali vodo v kuhinjo, redkokdaj smo vozili gnoj na gnojišče, vsako leto pa smo pomagali pri spravljanju sena. Na ta dan so prišli pomagat tudi moji strici in tete. Mnogo nas je moralo biti, saj smo vsa dela opravljali ročno, torej „samuetež“.

Moški so zgodaj zjutraj pokosili travnike, otroci pa smo potem pomagali travo raztrositi.

Ko se je malo posušila in se začela

spreminjati v seno,

smo ga obračali z vilami ali z grabljami.

Naslednji dan se je to ponovilo in tretji dan po košnji, če je vreme dopuščalo, smo seno spravljali. Za spodnji del smo potrebovali konja, ki smo si ga izposodili od soseda in ki je vlekel voz navzgor proti skednju. S travnika nad kmetijo pa smo seno nabasali na lojtrski voz, ga lepo razdelili in nato privezali z dolgim drogom, ki smo ga imenovali „žrd“. Za tlačenje sena je bila vedno pristojna babica, ker je to delo najbolje obvladala. To pa ni bilo

tako enostavno. Voz je moral biti nabasan zelo simetrično, v nasprotnem primeru bi se lahko prekucnil. Nato smo vsi skupaj vlekli voz do hriba nekaj metrov nad velikimi vrati, ga razkladali in seno potiskali čez strm hribček dol do vhoda na skedenj. To priložnost smo otroci izkoriščali za zelo zabavno, a tudi nevarno igro. Z veseljem smo skakali v zelo prijetno dišeče seno, se skobacali iz njega in se znova spustili po zraku v mehko podlago.

Nekoč pa se mi je le pripetila nezgoda, ki bi se lahko res nesrečno končala. V velikem loku sem skočil v seno in pristal z nogo – ojoj – na vilah, ki so ležale pod senom in me na srečo zadele samo na robu stopala. Bolelo pa je vseeno in kri je tudi pritekla.

Muma, moja babica, je hitro prinesla „belino“ in mi

s to kmečko tekočino očistila rano.

Po nekaj dneh se je rana zacelila

in nesrečni

prijetljaj je bil pozabljen. Otroci pa smo se veselili naslednje priložnosti, ko smo lahko skakali v seno – tedaj pa brez nevarnega orodja pod mehko posušeno travo.

